

kan jeg ikke se, at der er nogen som helst Fare at paaberaabe sig i den Retning.

Jeg skal ikke komme dybere ind paa denne Sag. Det Arbejde, der nu skal gøres, maa gøres med god Villie fra alle Sider, hvis man skal opnaa et Resultat, thi en Løsning af Spørgsmaalene vil vise sig at være mere og mere vanskelig, jo mere man kommer ind paa dem. Men jeg vil haabe, at det dog maa lykkes at faa en moderne Lovgivning paa dette Omraade. Naar man siger, at de 90 pCt. af Tyendet have sagt, at de ingen Tyendelovgivning ville have, vil jeg sige, at den Tale er hen i Taagen. Man ved kun derom, at nogle indenfor de organiserede Kredse have udtalt sig bestemt derimod, men der er ogsaa organiseret Tyende, som har udtalt sig for en saadan Lovgivning. Men nu maa Lovgivningsmagten selv afgøre, om den skal sige Pas paa dette Omraade eller ej, og afgøre, hvad enten det er Trusler eller lokkende Fløjte-toner, der lyde, om den vil lytte til dem. Jeg ønsker, at vi maa faa en moderne frisindet Lovgivning om Retsforholdet mellem Tyende og Husbond, og jeg mener, at det ved godt Samarbejde fra alle Sider og fornøden Assistance fra den højtærede Justitsministers Side vil kunne naas. Og Tyendet har da ikke Grund til at se fortrydeligt paa det Arbejde, der skal gøres.

Første Viceformand (J. C. Christensen):

Folketingsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds har begæret Ordet for tredje Gang under denne Forhandling. Tingets Samtykke udkræves til, at Folketingsmanden kan faa Ordet, men hvis ingen gør Indsigelse derimod, betragter jeg Samtykket som givet. (Op-hold). Det er givet.

Sabroe: Den ærede Taler, som nu sluttede, og som er Regeringspartiets Ordfører (N. C. Jensen), har karakteristisk nok ikke vendt sig mod de mange Talere, som under denne Debat have fældet en meget skarp Dom over de forskellige Bestemmelser i det foreliggende Udkast, der ville sikre Tyendet god Kost, en ordentlig Bolig og en rimelig Fritid. Det ærede Medlem har i det Sted valgt delvis at falde over mig. Naa, det kan jeg tage mig let, det er der saa mange, der gøre, en fra eller til spiller ikke nogen stor Rolle. Men det er mærkeligt, at den ærede Ordfører for Regeringspartiet ikke beskæftiger sig med de meget stærke Indvendinger, der navnlig fra konservativ Side ere rejste under denne Sags Behandling. Det, der er Kardinalpunktet i dette Spørgsmaal, er ikke alene en Lov-

givning, hvor der er klare Bestemmelser, som vise, hvilke Rettigheder der er paa den ene Side, og hvilke Pligter der er paa den anden Side, men at der ogsaa er kommet nye Bestemmelser til, som gøre visse Indrømmelser overfor Husbonden, men som til Gengæld ligeledes gøre Tyendet Indrømmelser. De Herrer, der have optraadt fra konservativ Side, have ladet, som om det her kun drejede sig om Indrømmelser til Tyendet, som om der kun var Tale om at indføre nogle nye Bestemmelser til Fordel for det. Men de Herrer maa vide, at i den Kommission, der har været nedsat, og hvoraf jeg har været Medlem, har jeg saavel som mine Meningsfæller, naar der har været Tale om at skaffe en Husbond den Ret, som var en Samfundsret, ogsaa været med dertil. Der er f. Eks. i denne Lov optaget Bestemmelser, som give Tyendet mindre Ret i Sygdomstilfælde, end de før have haft, idet der er blevet sagt: Der er ikke megen Mening i, at en Mand, fordi han faar en Karl eller Pige i sin Tjeneste, der efter 8—14 Dages Forløb bliver syg, skal være udsat for store økonomiske Tab. Selvfølgelig maa han være i nogen Grad forpligtet, men i øvrigt mener jeg, at man maa komme ind paa, at Tjenestefolk selv assurere sig, de maa som alle andre Arbejdere opøves i at beskytte sig selv. Den Indrømmelse, der her er given, er meget betydelig.

Der er ogsaa det Forhold, som jeg nævnte forleden Dag, at Tjenestefolk modtage Forskud, som er saa stort, at det Arbejde, de have gjort hos Husbonden, ikke ækvivalerer det udbetalte Beløb. Nu kan en Husbond ikke komme nogen Vegne, hvis der er en samvittighedsløs Karl eller Pige, der gaar sin Vej. Vi Socialdemokrater i Kommissionen have selvfølgelig ikke villet, at daarlige og samvittighedsløse Tjenestekarle og Tjenestepiger, der ville snyde deres Husbond, skulle nyde Lovens Beskyttelse. Hvad der er Uærlighed, er Uærlighed, ligegyldig hvem der begaar det. Det er en betydelig Indrømmelse, som man har lagt særlig Vægt paa i Kommissionen, og derfor er der ogsaa Medlemmer i Kommissionen, der staa paa et politisk Standpunkt, der er modsat mit, der have sagt, at her var der vist Rimelighed fra vor Side, og derfor har man været villig til at gøre meget betydelige Indrømmelser. Men det ærede Medlem, der har været Ordfører for Regeringspartiet, har kun een Opgave, naar han taler, og det gælder ogsaa denne Sag, nemlig saa stærkt som muligt at falde over Socialdemokratiet. Han glemmer, at vi